

Arrest

**nr. 133 405 van 18 november 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 12 december 2012 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 8 juli 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in de Volksrepubliek China (VRC), meer bepaald in het district Ganzi. U verklaarde in 2004 illegaal naar Nepal gevlucht te zijn, en nadien via de "Nelen Khang" ("Reception Centre") in Kathmandu, waar u enkele maanden verbleef, naar India gevlucht te zijn om er te gaan studeren. In India verbleef u eerst ongeveer anderhalve maand in de "Nelen Khang" ("Reception Centre") in Dharamsala. Nadien reisde u verder naar het Sera Jey klooster te Bylakuppe, Karnataka. U verbleef er als monnik van 2005 tot vlak voor uw vertrek in december 2012. In India had u een "Registration Certificate" (RC) en een "Identity Certificate" (IC).

U zou als Tibetaan in India een gebrek aan vluchtelingenrechten ervaren hebben en gediscrimineerd worden. Daarom besloot u India te verlaten.

Op 9 december 2012 vloog u vanuit New Delhi naar Italië en maakte daarbij een transit in Dubai. U maakte voor deze vlucht gebruik van uw IC. U reisde van daaruit met de trein via Zwitserland verder naar België, waar u op 12 december 2012 aankwam en nog dezelfde dag asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw originele Green Book, een kopij van het attest van de "Nelen Khang" Kathmandu, twee documenten van de "Nelen Khang" Dharamsala, drie documenten van het Sera Jey klooster, een attest van het Tibet Office Brussel, negen foto's en een brief van uw advocaat.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde document (Green Book) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Wangchuk Gyaltsen, geboren op 11.09.1986 en geboren te Ganzi, Sichuan, Volksrepubliek China (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van dit door u neergelegde document (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (gehoorverslag CGVS2, pp. 3-8) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2004 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlange verblijf in een klooster in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 2004 heeft u van 2005 tot 2012 in India verbleven. Eerst verbleef u enkele weken in Dharamsala. Nadien verbleef u in het Sera Jey klooster te Bylakuppe, Karnataka, waar u als monnik ook inwoonde. In december 2012 bent u naar Delhi gegaan en van daaruit verder naar België gereisd.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (gehoorverslag CGVS1, pp. 10-12, gehoorverslag CGVS2, pp. 9-10).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u ten eerste dat er in India geen vluchtelingenrechten zijn. U staaft dit door te zeggen dat de Tibetaanse overheid aan landen als Canada en de Verenigde Staten vraagt politieke gevangenen op te nemen, omdat er in India

geen standaard vluchtelingenrechten voor Tibetanen zouden zijn. Ook zei u dat Tibetanen in India wel een RC krijgen, maar daarmee gewoon als gast behandeld worden. Uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd blijkt echter dat Tibetaanse bannelingen in India over heel wat rechten beschikken. Bovendien kon u niet aangeven waarom dat voor u een probleem zou zijn, behalve dat u Tibetaan bent en u daar allemaal last van hebt. Wanneer u opnieuw werd gevraagd waarom dit voor u persoonlijk een probleem was, verwees u in algemene termen naar discriminatie (gehoorverslag CGVS1 pp. 15-16), wat hierna besproken wordt. U gaf ook aan dat u in India wel een RC had, maar dat het moeilijk was om deze te vernieuwen voor mensen buiten het klooster. U werd er door het CGVS dan ook op gewezen dat u tot net voor uw vertrek uit India in het klooster verbleef. Daarop gaf u toe dat u er zelf geen problemen mee ervaren had, omdat het klooster er de verantwoordelijkheid voor nam en dit dus louter hypothetisch was (gehoorverslag CGVS1, p. 16). Ten tweede stelde u dat u in India gediscrimineerd werd door Indiërs. Zo verwees u naar het feit dat u meer zou moeten betalen voor een rit met de bus of met motorvoertuig dan de normale prijs (voor Indiërs). U heeft van deze feiten evenwel nooit aangifte gedaan, noch bij de Indische, noch bij de Tibetaanse autoriteiten. Dit doet afbreuk aan de zwaarwichtigheid van uw problemen. U verklaarde daarnaast ook dat het gebeurt dat u geen wisselgeld terugkrijgt bij een aankoop. U verduidelikte dit door te stellen dat u één keer te weinig wisselgeld zou teruggekregen hebben van een Indische verkoper van videocassettes. U gaf niet alleen aan dat het slecht een keer gebeurde, u kon bovendien niet precies aangeven wanneer deze feiten zich zouden hebben voorgedaan. Eerst zei u dat het waarschijnlijk in het jaar 2006 was, verder zei u dat u dacht dat het in maart of april 2006 moet geweest zijn. U heeft ook hiervan geen aangifte van gedaan, noch bij de Indische, noch bij de Tibetaanse autoriteiten. U verklaarde dat de Indische autoriteiten niet zouden reageren omdat ze niet dezelfde taal spreken, maar heeft nagelaten het te proberen. U gaf het echter ook niet aan bij de Tibetaanse autoriteiten in ballingschap, naar eigen zeggen omdat u er niet aan gedacht zou hebben. Dit doet afbreuk aan de zwaarwichtigheid van uw problemen (gehoorverslag CGVS1, pp. 14-15).

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (gehoorverslag CGVS1, p. 13 & pp. 17-18, gehoorverslag CGVS2, pp. 8-9).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (gehoorverslag CGVS1, pp. 18-19, gehoorverslag CGVS2, p. 8). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnd door volgende vaststellingen. Vooreerst legde u voor de Belgische asielinstanties tegenstrijdige verklaringen af over het reisdocument waarmee u gereisd zou hebben. Terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u met een vals paspoort had gereisd (DVZ verklaring, p. 6), liet u voor het CGVS optekenen dat u uw eigen IC hiervoor gebruikt had. Gevraagd naar een uitleg voor deze tegenstrijdigheid, antwoordde u louter dat u (bij het eerste interview) hetzelfde verklaard heeft. U ontkende tot tweemaal toe verklaard te hebben met een vals paspoort gereisd te hebben (gehoorverslag CGVS1, p. 18). Nochtans werden ook uw verklaringen bij de DVZ afgelegd in aanwezigheid van een tolk die de Tibetaanse taal machtig is en u na afloop ter ondertekening voorgelezen. Bovendien verklaarde u voor de DVZ dat uw smokkelaar dit vals paspoort zou afgenomen hebben na aankomst in België (DVZ verklaring, p. 6), terwijl u voor het CGVS liet optekenen dat hij uw IC zou afgenomen hebben bij aankomst in Italië (gehoorverslag CGVS1, p. 17). Verder is het opmerkelijk dat u met behulp van een smokkelaar en een IC zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 950.000 Indische roepies, terwijl u

over de mogelijkheid beschikte om op legale wijze en veel goedkoper India te verlaten. U kon hiervoor geen afdoende uitleg geven, u verwees louter naar de algemene discriminatie van Tibetanen in India (gehoorverslag CGVS1, p. 19). In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg. Deze vaststellingen wijzen er op dat uw verklaringen voor het niet kunnen neerleggen van uw IC niet zomaar kunnen worden aangenomen.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde vermogen niet de appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers niets van de bovenstaande vaststellingen. De attesten van de "Nelen Khang" Dharamsala, de kopij van het attest van de "Nelen Khang" Kathmandu en de foto's vormen een begin van bewijs van uw herkomst in Tibet. Uw "Green Book" vormt een begin van bewijs dat u tot de Tibetaanse vluchtelingengemeenschap behoort. De documenten van het Sera Jey klooster vormen een begin van bewijs van uw verblijf in het klooster.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China (VRC) doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: "3. Focus: the Tibetan Community in India", Federal Office for Migration Switzerland, 30.06.2013; 4. Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés, "Chine/Inde: situation des réfugiés tibétains en Inde" d.d. 09.09.2013; 5. European Court of Human Rights, application no. 7267/13, DC against Switzerland, dd. 22.01.2013; 6. European Court of Human Rights, application no. 23273/13, YD against Switzerland, dd. 30.03.2013; 7. Krantenartikel "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", d.d. 22.02.2013, North Gazette; 8. Aangetekend schrijven, gericht aan Indiase ambassade, d.d. 03.07.2014; 9. Faxberichten aan Indiase ambassade, d.d. 07.07.2014 en 24.07.2014; 10. E-mails raadsman verzoeker, d.d. 07.07.2014 en 25.07.2014".

1.3.2. Verweerder voegt bij de nota een "COI Focus china/India/Tibet. Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013), 29 januari 2014".

1.3.3. Verzoekende partij legt ter terechtzitting een aantal documenten voor en legt een aanvullende nota neer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de “*Schending van artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, Schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2 Vw., Schending van art. 48/5, §4 Vw., Schending van artikel 62 Vw., Schending van de artikelen 25, §2, b) en 26 van de Richtlijn 2005/85/EG, Schending van art. 3 EVRM, Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet – motiveringsverplichting, Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, Schending van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidbeginsel*”.

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.6. Aangaande de COI focus “China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India” van 26.06.2014 dient te worden vastgesteld dat verzoeker het recht heeft tot inzage van het administratief dossier. Indien de fotokopieën van het administratief dossier niet leesbaar zijn dan is het aan verzoeker om zich alsnog te wenden tot het CGVS. Dit is niet gebeurd, zodat verzoekers opmerkingen op dit punt laattijdig zijn.

2.7. Aangaande de COI focus “China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India”, merkt de Raad op dat Cedoca een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst is binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. De aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie steunt op gedegen onderzoek waarbij meerdere personen en organisaties/departementen werd geraadpleegd van de Central Tibetan Administration, de Indiase autoriteiten, alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en belanghebbende individuen. De Raad kan vaststellen dat de COI focus “China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India”, steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de Central Tibetan Authority (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap, waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist. Uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat zowel de Indiase autoriteiten als de CTA en andere Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse zakenmensen en gewone Tibetanen op evenwichtige wijze aan bod komen. Verder werd dit

onderzoek verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde organisaties en academisch werk. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en te verifiëren zijn.

Nopens het land van herkomst

2.8. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker verklaart geboren te zijn op 11 september 1986 in Kholo / Guolo in Ganzi, China (VRC) en daar tot 2004 te hebben gewoond. Verzoeker stelt dat ze in zijn tijd nog geen Chinese identiteitsdocumenten uitreikten (gehoor 1 p. 5), doch toont niet aan dat in China geen identiteitsdocumenten worden uitgereikt aan 18-jarigen. Dit klemt te meer nu verzoeker wel over een “*tongxingzheng, laissez-passer*” (gehoor 1 p. 6) en China dus niet illegaal heeft verlaten toen hij naar Nepal vertrok. Verzoeker kan dus niet geloofd worden op dit punt. Verzoeker verklaart dat zijn familie een hukou heeft maar “*omdat het ver is en geen adres hebben, is het moeilijk voor hen om het op te sturen*”. Verzoeker legt echter volgens de CGVS aannemelijke verklaringen af over zijn Tibetaanse herkomst (gehoor 2 p. 3-8). Hoewel niet middels authentieke documenten aangetoond, kan aan verzoeker wat zijn Chinese nationaliteit en Tibetaanse herkomst betreft, het voordeel van de twijfel worden verleend te meer nu hij wel zijn originele Green Book, een kopie van het attest van de “Nelen Khang” Kathmandu neerlegt alsook twee documenten van de “Nelen Khang” Dharamsala. Hieruit kan blijken dat de Tibetaanse overheid verzoeker als Tibetaan beschouwt.

2.10. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Indien uit de toegevoegde informatie kan blijken dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen monniken en politieke activisten, en dat de algehele situatie soms beklemmend is, dan kan niet blijken dat elke persoon die behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en het Tibetaans Boeddhistische geloof belijdt, vervolgd wordt door de Chinese autoriteiten.

Verzoeker verklaart evenwel Tibet te hebben verlaten omdat er geen religieuze vrijheid is, omdat hij een audiëntie met de Dalai Lama beoogde en wilde studeren (gehoor 1 p. 5-6), verbleef verzoeker van 2005 tot 2012 als monnik in een klooster, verklaart hij aan vele protesten en manifestaties te hebben deelgenomen in India en dat “*zeker monniken die terugkeren hebben veel problemen*” (gehoor 1 p. 19). Aldus kan niet uitgesloten worden dat verzoeker in de negatieve aandacht van de Chinese autoriteiten zou komen te staan.

2.11. Hoe dan ook verzoeker betwist niet dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen sedert 1993 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.12. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.*”

2.13. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een 'reële bescherming' geniet.

2.14. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat. Tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn en de bescherming moet doeltreffend zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.15. Uit het verzoekschrift en de verweernota kan afgeleid worden dat de partijen het eens zijn over deze cumulatieve vereisten. Beiden verwijzen naar de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer, doc 53/2555*) en verwerende partij wijst bijkomstig op het standpunt van UNHCR, zoals blijkt uit de Conclusies van Lissabon betreffende de effectieve bescherming in de context van terugkeer naar derde landen (zie bijlage bij de verweernota).

2.16. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer "*de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten*". Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. Dit is *in casu* wel degelijk het geval. Immers verzoeker had bescherming in India waar hij van 2004-2005 ongemoeid en veilig kon verblijven en studeren. Verzoeker wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book).

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.17. Verzoekende partij betwist evenwel dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verklaart evenwel een Registration Certificate (RC) te hebben gehad, dat een laatste keer werd verlengd in 2012 (gehoor 1 p. 12) en dat ingehouden werd op afgifte van een exit permit (gehoor 1 p. 10). Verzoeker reisde legaal met zijn eigen Yellow Book (IC) naar Europa en betaalde 950.000 IR voor zijn reis (gehoor 1 p. 18).

2.18. Uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treffen. De "*COI Focus*" "*CHINA INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en "*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*". Dit blijkt ook uit verzoekers verklaringen.

2.19. Verzoeker kan dan ook niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Verzoeker maakte geen melding van enige problemen bij de verlenging van zijn verblijfsvergunning (gehoor 1 p. 11), integendeel "*wanneer we in klooster leefden, namen zij de verantwoordelijkheid voor het vernieuwen van de RC*" (gehoor 1 p. 16). Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "*long term staying Tibetans*" in de praktijk "*gemakkelijk*" verloopt, waartoe verzoeker, gezien hij in India geboren is, behoort. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al

beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*"). Dat deze niet meer online zouden consulteerbaar zijn, voor zover überhaupt al waarachtig, houdt geen indicatie in over de geldigheid ervan. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker geen problemen verklaarde inzake zijn RC. Dat dit beleid niet duurzaam is, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoekers eigen verklaringen en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoeker toont niet aan waarom er thans, na meer dan een halve eeuw, veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het maken van verwijten naar het CGVS, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkings- en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.20. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Waar verzoeker nog wijst op de zin "*Tibetanen zouden de jure kunnen gedeporteerd worden naar China maar dit gebeurt niet de facto*", is deze zin foutief in het licht van de daaraan voorafgaande paragrafen. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was of specifieke problemen veroorzaakte, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoeker toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

2.21. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken hangende zijn en dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Daar waar verzoeker een internetbericht "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet*" toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoeker kan daarbij bezwaarlijk zijn situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Bovendien heeft hij zelf nooit gesteld dat hij deportatie vreesde naar China.

2.22. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier "*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoed kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

2.22.1. Verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoeker verklaart uitdrukkelijk "*ik had geen echte specifieke problemen toen ik in het klooster woonde, maar erbuiten was er discriminatie en*

andere zaken" (gehoor 1 p. 14), waarbij hij quasi tot aan zijn vertrek in het klooster verbleef. Verzoeker haalt op het CGVS enkel een eenmalig probleem in 2006 aan waarbij hij niet voldoende wisselgeld terug kreeg (gehoor 1 p. 14) en het feit dat verzoeker meer diende te betalen voor reizen. Hieruit kan geen persoonlijke noch een zwaarwichtige vrees worden afgeleid, noch kan blijken dat enkel Tibetanen hiermee geconfronteerd zouden worden, noch kan blijken dat verzoeker een beroep op zijn eigen of de Indische autoriteiten heeft gedaan. Verzoeker heeft geen andere persoonlijke problemen gehad en beperkt zich verder tot theoretische beweringen. Er kan dan ook niet blijken dat er sprake is van ernstige actuele problemen, laat staan van aanhoudende vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker zijn asielaanvraag ten opzichte van India is manifest ongegrond.

2.23. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.24. Waar verzoeker nog beweert dat hij niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoeker vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Verzoeker heeft hierbij de hulp gevraagd en gekregen van de Indiase overheden. Verzoeker werd een IC uitgereikt met hierin de mogelijkheid om binnen de 10 jaar terug te keren naar India (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en aan het verzoekschrift *Focus: the Tibetan Community in India*", *Federal Office for Migration Switzerland*, 30.06.2013). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom het verzoeker verboden zou worden terug te keren naar India. Indien verzoeker thans beweert dat hij vrijwillig van zijn IC heeft weggedaan dan is zijn huidige situatie geheel aan hem te wijten. Bovendien is niet aannemelijk dat hij zijn reisdocument aan de reisagent zou geven, gezien dit zijn eigen identiteitsdocument is en de Raad *überhaupt* niet inziet waarom verzoeker 950.000 IR zou betalen aan een smokkelaar indien hij legaal reisde. Ook thans blijft verzoeker op dit punt bij loutere beweringen. Verzoeker heeft beweerdelijk geen kopie gemaakt, noch van zijn RC noch van zijn IC wat niet kan overtuigen maar waaruit slechts kan blijken dat hij de Indiase ambassade louter met een beweerd identiteit heeft benaderd terwijl verzoeker jarenlang legaal in India heeft verbleven en dus ook Indiase documenten moet kunnen voorleggen aan de Indiase overheden in het buitenland.

2.25. Verzoeker merkt op dat zowel hijzelf, als zijn raadsman tijdens beide gehoren op 20.03.2014 en 03.07.2014 verklaard hadden de Indiase ambassade te hebben bezocht en gecontacteerd teneinde een duplicaat van zijn IC te bekomen. Hieromtrent werden tevens nieuwe documenten neergelegd, i.e. een kopie van een aangetekend schrijven dat werd neergelegd tijdens het gehoor van 03.07.2014. Verzoekers raadsman contacteerde het Commissariaat-generaal tevens per e-mail op 07.07.2014 met nogmaals desbetreffende kopie (met melding dat het bewijs van aangetekend schrijven zo snel mogelijk zou worden opgestuurd) en een verstuurd faxbericht met ontvangstbewijs (zie documenten ter terechtzitting neergelegd).

Waar verzoeker echter aanvoert dat "*Nergens uit de bestreden beslissing blijkt echter dat met deze informatie en documenten rekening werd gehouden*" stelt de Raad vast dat een kopie van het schrijven van de advocaat zich in het administratief dossier in het mapje documenten bevindt, dat in het feitenrelaas wel degelijk werd gesteld dat een brief van verzoekers advocaat werd neergelegd en dat in de motivering wordt gesteld dat "*De documenten die u neerlegde vermogen niet de appreciatie van uw asielaanvraag in de positieve zin om te buigen*". Hieruit kan blijken dat deze elementen wel in rekening werden genomen.

Dat uit de gevoegde email van verzoekers raadsman blijkt dat verzoeker mogelijks een beroep moet doen op het *Office du Tibet*, kan niet verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden. Waar verzoeker ter terechtzitting een verzoek van het *Office of Tibet* gericht aan de Indische ambassade toevoegt, kan de Raad niet vaststellen of dit volstaat, noch of verzoeker bijkomende documenten dient aan te vragen desgevallend te India bij de Tibetaanse of Indiase autoriteiten, noch kan uit het (beweerde) stilzwijgen van de Indische ambassade worden afgeleid dat verzoeker in de onmogelijkheid is om terug te keren. Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing gezien niet geloofwaardig is dat verzoeker zijn IC aan de smokkelaar zou hebben gegeven – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken te meer nu verzoeker zelf aan de basis ligt van zijn situatie. Evenmin kan blijken dat verzoeker geen

duplicaat van zijn IC zou kunnen verkrijgen, of desgevallend een nieuwe IC kan aanvragen, noch dat verzoeker "het nodige gedaan [heeft] om een reisdocument te verkrijgen".

2.26. Verder blijkt uit de "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", dat "Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijfand een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel." Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat "Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaten". Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro." Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

Overigens ziet de Raad evenmin in hoe verzoeker illegaal op het Indiase grondgebied zou zijn bij een terugkeer waar hij alsdan over legale terugreisdocumenten zal beschikken en opnieuw zijn verlenging van zijn RC in orde kan brengen, desgevallend met behulp van de CTA zoals beschreven in de objectieve informatie, temeer de Raad vaststelt dat het verkrijgen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de *Central Tibetan Administration* gebeurt: "Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India."

2.27. Verzoeker brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.28. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.29. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde de terugwijzing van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.30. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.31. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK